Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος | *Ἐν Ἀθήναις, 1 Σεπτεμβρίου 1913* | *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 40*

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. *(Συνέχεια)*

Τὰ δώδεκα χρόνια, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ Ἡρακλῆς ἔπρεπε νὰ εἶνε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Εὐρυσθέως, ἐπέρασαν· οἱ δώδεκα ἄθλοι ἐξεπληρώθησαν.

Ὁ Ἡρακλῆς αἰσθάνθηκε ὅτι ἔβγαλεν ἕνα μεγάλο βάρος ἀπὸ τὴν καρδιά του.

Ἦτο πλέον ἐλεύθερος.

Ἔκαμεν ἕνα ταξεῖδι ὀλίγας ἡμέρας, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ὀλύμπου ὅπου ἦτον ἡ κατοικία τοῦ Διός, τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ πατρὸς τῶν θεῶν καὶ τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Ζεὺς τοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἡρακλῆ, μὲ ὑπηρέτησες καλὰ καὶ τίμια. Ἐξιλεώθης διὰ τὸ ἔγκλημά σου μὲ δυσκόλους ἄθλους. Καλά. Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ἔχῃς νὰ κάμῃς ἔργα ποῦ προξενοῦν τὴν ἐσωτερικὴν γαλήνην. Δὲν θὰ ἔχῃς πλέον μάχας μὲ τέρατα καὶ μὲ ἄγρια θηρία μέσα στοὺς βράχους καὶ στὰ βουνά. Ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ ἀξία σου κατὰ τῶν ἀντιπάλων ἐκείνων ἔχει ἀποδειχθῆ. Ποτὲ δὲν ἔσφαλες εἰς τὸ ἔργον σου. Τώρα χρειάζεται νὰ μάθῃς καὶ τὴν ἠθικὴν ἀνδρείαν.

Μόνον διὰ νὰ τιμωρῇς τοὺς κακούς, καὶ νὰ προστατεύῃς τοὺς ἀδυνάτους, θὰ ἐξασκῇς τὴν δύναμίν σου. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑποφέρῃς καὶ νὰ μένῃς δυνατός, νὰ θυμώνῃς καὶ νὰ κυριεύῃς τὸν θυμόν σου, νὰ ἀποτυγχάνῃς καμμιὰ φορὰ καὶ νὰ ὑπομένῃς τὴν ἀποτυχίαν. Γύρισε πίσω στὴ γῆ καὶ ξανάρχισε τὸ ἔργον σου ποῦ θὰ εἶνε τὸ πειὸ κοπιαστικό, τὸ πειὸ δύσκολο ἀπὸ ὅσα ἔχεις κάμει ἕως τώρα, ἀλλὰ καὶ τὸ πειὸ εὐγενές!»

Ὁ Ἡρακλῆς λοιπὸν ἐπανέλαβε τὰ ταξεῖδια του ἀνὰ τὸν κόσμον, ζητῶν νὰ διορθώνῃ τὰς ἀδικίας, νὰ ὑπερασπίζεται τοὺς ἀδυνάτους καὶ νὰ παρηγορῇ τοὺς δυστυχεῖς. Μίαν ἡμέραν ὅμως παρεφέρθη καὶ ἔκαμε μίαν κακὴν πρᾶξιν, διὰ τὴν ὁποίαν ὠργίσθησαν οἱ θεοί.

Ὅταν συνῆλθεν, ὑπεβλήθη εἰς μετάνοιαν ἐπὶ τρία χρόνια. Ἐπωλήθη εἰς μίαν βάρβαρον βασίλισσαν, τὴν Ὀμφάλην, ἡ ὁποία τοῦ ἔβγαλε τὴν λεοντῆν καὶ τὴν ἐφόρεσεν αὐτή. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς, ντυμένος σὰν ὑπηρέτης, ἦτον ὑποχρεωμένος νὰ κάνῃ τὲς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Ὑπήκουε μὲ ὑπομονήν, ἐπειδὴ ἤξευρεν ὅτι τοῦ ἤξιζεν αὐτὴ ἡ ταπείνωσις.

Ὅταν ἐπέρασαν τὰ τρία χρόνια, ὁ Ζεὺς τοῦ ἔδωσεν εὐκαιρίαν νὰ ἐξαγορασθῇ. Ὁ Ἡρακλῆς ἐπῆρε πάλι τὴν λεοντῆν του καὶ ἄρχισε νὰ γυρίζῃ τὸν κόσμον, νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ καλὸν ὅπου ἐβασίλευε τὸ κακόν, νὰ βοηθῇ ὅσους δὲν εἶχαν προστάτην. Ἐπιτέλους ἐνυμφεύθη μίαν καλὴν βασιλοπούλαν, ἡ ὁποία ἐλέγετο Δηϊάνειρα.

Εἰς ἕνα ταξεῖδι ποῦ ἔκαμεν ὁ Ἡρακλῆς μὲ τὴν γυναῖκα του, ἔφθασαν μιὰν ἡμέρα εἰς τὴν ὄχθην ἑνὸς ποταμοῦ, ὅπου δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ γέφυρα. Ἕνας νέος Κένταυρος, ὀνομαζόμενος Νέσσος, εὑρίσκετο ἐκεῖ διὰ νὰ μεταφέρῃ τοὺς ταξειδιώτας εἰς τὴν ράχιν του. Ὁ Ἡρακλῆς ἔβαλε τὴν Δηϊάνειραν εἰς τὴν ράχιν τοῦ Κενταύρου· ἀλλὰ εἰς τὸν μισὸν δρόμον, ὁ Κένταυρος ἄρχισε νὰ τρέχῃ φεύγων μαζί της. Ἡ Δηϊάνειρα ἐφώναζε καὶ παρακαλοῦσε τὸν Ἡρακλῆ νὰ τὴν σώσῃ· τότε αὐτὸς ἔρριψεν ἐν' ἀπὸ τὰ βέλη του καὶ ἐτρύπησε τὸν Κένταυρον εἰς τὴν καρδίαν. Πρὶν ἀποθάνῃ, ὁ Κένταυρος, προσεποιήθη ὅτι μετενόησε δι' ὅ,τι ἔκαμε καὶ ἐψιθύρισεν εἰς τὴν Δηϊάνειραν αὐτὰ

τὰ λόγια: «Πόρε τὸ πουκάμισό μου τὸ βαμμένο μὲ τὸ αἷμα μου, κρύψε το καὶ φύλαξέ το καλά· ἂν καμμιὰ φορὰ σὲ ἀφίσῃ ὁ ἄνδρας σου δός του, νὰ τὸ φορέσῃ καὶ θὰ ξαναγυρίσῃ σὲ σένα.»

Ἡ Δηϊάνειρα ἐπίστευσε τὰ λόγια τοῦ Κενταύρου καὶ ἀκολούθησε τὰς ὁδηγίας του. Ὁ Ἡρακλῆς ἐγκαταστάθη κατόπιν εἰς μίαν πόλιν ποῦ ἐλέγετο Τραχὶν καὶ ἔζησεν εὐτυχῆς μερικὰ χρόνια μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ μὲ τὰ παιδιά του. Κατὰ δυστυχίαν, ἐπῆγε μιὰ ἡμέρα νὰ πολεμήσῃ μὲ ἕνα γειτονικὸν βασιλέα. Ὁ βασιλεὺς ἐφονεύθη καὶ ἡ οἰκογένειά του αἰχμαλωτίσθη. Μιὰ κόρη τοῦ βασιλέως τοῦ ἐκίνησε τὴν συμπάθειαν· καὶ λησμονήσας τὰ καθήκοντά του πρὸς τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του, ὁ Ἡρακλῆς ἠθέλησε νὰ ξαναντυμφευθῇ· ἐγκατέλειψε λοιπὸν τὴν Δηϊάνειραν, ἡ ὁποία ὑπέφερε πολύ. Ἔφυγε μὲ τὴν νέαν του γυναῖκα εἰς τὰ βουνά· ὅπου ἀπεφάσισε νὰ στήσῃ βωμὸν εἰς τὸν Δία καὶ νὰ τοῦ προσφέρῃ θυσίας. Ἀλλὰ δὲν εἶχε κατάλληλα φορέματα· ἐζήτησε λοιπὸν ἀπὸ τὴν Δηϊάνειραν. Ἐκείνη ἐνθυμήθη τότε τὸ πουκάμισο τοῦ Κενταύρου Νέσσου καὶ τὸ ἔβαλε μαζί μὲ τὰ ἄλλα φορέματα, ἐλπίζουσα ὅτι, ἂν ὁ Ἡρακλῆς τὸ ἐφορέσῃ, θὰ ἐγίνετο πάλιν πιστὸς εἰς αὐτὴν ὅπως ἄλλοτε καὶ θὰ ἐγύριζεν ἀμέσως στὸ σπίτι του.

(Ἕπεται τὸ τέλος) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

"ΔΥΟ ΚΟΜΜΑΤΙΑ,,

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Β. *(Συνέχεια)*

ΜΑΡΓΑΡΩ: — Πολὺ καλά. Μήπως θέλετε νὰ 'πῶ τίποτα στὸ σπίτι;

ΦΩΤΕΙΝΗ: — Ὄχι, τίποτα.

ΜΑΡΓΑΡΩ: — Χαίρετε!

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Χαιρόμαστε!

Ἡ Μαργαρώ, μὲ χαμηλωμένο κεφάλι, φεύγει δεξιᾷ.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΦΩΤΕΙΝΗ: — Πάει πάλι ἡ ἐκδρομή μας! Ἔτσι τὴν παθαίνουμε πάντα, ὅταν ἐρχόμαστε στὴν ἐξοχὴ μὲ σχέδια καὶ φούμαρα.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Τί νὰ γίνῃ λοιπὸν ἀφοῦ ἀρρώστησε τἄλογο;

ΦΩΤΕΙΝΗ: — Ὅταν ἀρρωσταίνῃ ἓν' ἄλογο, οἱ ἄνθρωποι παίρνουν ἄλλο· ὅταν δὲν ὑπάρχουν πιὰ ἄλογα, παίρνουν μουλάρια· καὶ ὅταν δὲν ὑπάρχουν οὔτε ἄλογα οὔτε μουλάρια, παίρνουν γαϊδουράκια!

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Θὰ σοῦ προτείνω κάτι τί.

ΦΩΤΕΙΝΗ: — Στάσου πρῶτα νὰ σοῦ 'πῶ. Τὸ Μαροῦσι δὲν ἀπέχει ἀπὸ 'δῶ οὔτε μισὴ ὥρα. Σήμερα εἶνε καλὴ πέρα πανηγῦρι. Κόσμος ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἕνα σωρό. Θὰ εἶνε ὡραῖα. Θέλεις νὰ πᾶμε; Θὰ διασκεδάσουμε πολύ.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Ὄχι. Ἐγὼ προτιμῶ νὰ μείνω ἐδῶ καὶ νὰ συγυρίσω τὸ περιβολάκι μου, ποῦ ἔχω νὰ τὸ κοιτάξω πολὺν καιρό. Θὰ κάμω ἕνα περίπατο ὥς τὸ πέρα λειβάδι κ' ἀπὸ 'κεῖ θὰ μπῶ στὸ δάσος. Ὅσα λουλούδια βρῶ στὸ δρόμο καὶ μ' ἀρέσουν, θὲ τὰ ξερριζώσω καὶ θὰ τὰ φυτέψω στὸ περιβολάκι μου.

ΦΩΤΕΙΝΗ: — Τι-ἰδέα!.. Ηφ!

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Πάντα καλλίτερη ἀπὸ τὴ δική σου.

ΦΩΤΕΙΝΗ: — Ὥστε... ἐσὺ δὲν ἐννοεῖς νὰ ἔλθῃς μαζί μου στὸ πανηγῦρι.

ΕΙΝΗΝΟΥΛΑ: — Καὶ σὺ δὲν ἐννοεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς στὸ περιβόλι.

ΦΩΤΕΙΝΗ: — Θὰ κάμω ἐκεῖνο ποῦ εἶπα.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

ΦΩΤΕΙΝΗ: — Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν καταδέχεσαι νὰ μὲ συνοδεύσῃς, θὰ πάω μὲ τὴ Μαργαρώ.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Ἄ, μπᾶ! καθόλου! Ἡ Μαργαρὼ μοῦ χρειάζεται ἐμένα. Θὰ τὴν πάρω μαζί μου, γιὰ νὰ κρατῇ τὸ καλάθι, ποῦ θὰ βάζω μέσα τὰ λουλούδια μὲ τὶς ρίζες των.

ΦΩΤΕΙΝΗ: — Ἐγὼ δὲ σοῦ τὴν ἀφίνω· καὶ μοῦ φαίνεται, πῶς ἐγὼ τὴ ζήτησα πρώτη.

ΕΙΡΗΝΗ: — Ἀδιάφορο· ἐμένα μοῦ χρειάζεται καὶ θὰ τὴν κρατήσω.

ΦΩΤΕΙΝΗ, *φωνάζει*: — Μαργαρώ! ἔ, Μαργαρώ! ἔλα δῶ! (*Στὴν Εἰρηνούλα*:) Τώρα θὰ ἰδοῦμε!

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Τί θὰ ἰδοῦμε;..

ΦΩΤΕΙΝΗ: — Μάλιστα! Θὰ ἰδοῦμε ἂν ἡ Μαργαρὼ προτιμᾷ νὰ μείνῃ μαζί σου ἢ νὰ ἔλθῃ μαζί μου!

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Ἄ! καὶ σοῦ περνᾷ ἰδέα, ὅτι θὰ προτιμήσῃ νὰ ἔλθῃ μαζί σου; Ἐγὼ στοιχημα ἴζω πῶς θὰ μείνῃ μαζί μου!

ΦΩΤΕΙΝΗ: — Καλά, πολὺ καλά. Περίμενε μιὰ στιγμή! (*Φωνάζει*:) Μαργαρώ! ἔλα λοιπόν!

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΜΑΡΓΑΡΩ, *ἀπέξω*: — Ἔρθασα! ἀμέσως!..

ΦΩΤΕΙΝΗ: — Τώρα νὰ ἰδῇς, ποῦ νομίζεις πιὰ πῶς ὅλοι πρέπει νὰ κάνουν ὅτι θέλεις ἐσύ!

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Ἐσὺ νὰ ἰδῇς, τώρα, ποῦ φαντάζεσαι πιὰ πῶς ὅλοι πρέπει νὰ σὲ ὑπακούουν!..

ΜΑΡΓΑΡΩ, *εἰσέρχεται δεξιᾷ καὶ ἀσθμαίνει ἀπὸ τὸ τρέξιμον*: — Ἐδῶ εἶμαι! Μ' ἐφωνάξατε... Τί μὲ θέλετε;

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Νὰ σοῦ....

ΦΩΤΕΙΝΗ, *τὴν διακόπτει*: — Μαργαρώ, κάθησε κοντά μου ἐδῶ στὸν πάγκο· ἔχω κάτι νὰ σοῦ πῶ.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Μαργαρώ, Μαργαρώ! ἔλα νὰ καθήσῃς κοντά μου. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

ΜΑΡΓΑΡΩ: — Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρίες μου, μὰ δὲν εἶμαι καθόλου κουρασμένη. Ἂν ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε τίποτα, μιλῆστε καὶ σᾶς ἀκούω.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Ἐγώ....

ΦΩΤΕΙΝΗ, *συγχρόνως*: — Ἐγώ...

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Μὴν τὴν ἀκοῦς. Δὲν ξέρει τί λέει.

ΦΩΤΕΙΝΗ: — Ἄφισέ τη, τὴ φλύαρη, κι' ἄκουσε μένα. Μαργαρώ μου, ξέρεις καλὰ πῶς ἐγὼ σ' ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ τὴν Εἰρηνούλα, ποῦ αἰωνίως σὲ κάνει καὶ τρέχεις γιὰ τὸ τίποτα.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Μαργορώ, μὴν ξεχνᾷς, ὅτι ἡ Φωτεινὴ αἰωνίως τάχει μαζί σου καὶ σὲ βρίζει.

ΦΩΤΕΙΝΗ: — Κάθε ἄλλο! ψέμματα!

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Πῶς; τολμᾷς νὰ λὲς πῶς εἶνε ψέμματα αὐτό;

ΜΑΡΓΑΡΩ: — Μὲ συγχωρεῖτε πολὺ ποῦ σᾶς διακόπτω. Ἀλλ' ἂν ἐξακολουθήσετε νὰ φιλονεικῆτε ἔτσι, δὲν θὰ μοῦ πῆτε ποτὲ τί μὲ θέλετε.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Ἰδοὺ τί συμβαίνει. Ἐγώ....

ΦΩΤΕΙΝΗ, *συγχρόνως*: — Νὰ τί εἶνε. Ἐγώ....

ΜΑΡΓΑΡΩ: — Πάλι τὰ ἴδια. Μιλᾶτε κ' οἱ δυὸ μαζί.

ΦΩΤΕΙΝΗ, *στὴν Εἰρηνούλα*: — Ἂν δὲν μάφισῃς νὰ μιλήσω, θὰ 'πῶ τῆς Μαργαρῶς, ὅλα ὅσα ἔλεγες προτήτερα ἐναντίον σου.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Κ' ἐγὼ θὰ τῆς 'πῶ ὅλα ὅσα τῆς ἔψαλλες κρὶ σύ!

ΦΩΤΕΙΝΗ, *στὴ Μαργαρώ*: — Φαντάσου....

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ, *συγχρόνως*: — Φαντάσου....

ΦΩΤΕΙΝΗ, *μὲ θυμό*: — Ἔ, μ' αὐτὸ εἶνε ἀνυπόφορο! Κλεῖσε πιὰ τὸ στόμα σου!

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Ἔ, μὰ δὲν ὑποφέρεσαι! Θὰ σωπάσῃς πιά;

ΜΑΡΓΑΡΩ: — Περιμένω πάντα νὰ κούσω τί μὲ θέλετε.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Λοιπόν, Μαργαρώ, ἄκουσε. Ἡ Φωτεινὴ λέει πῶς δὲν εἶσαι παρὰ μιὰ χωριατοπούλα.

ΜΑΡΓΑΡΩ: — Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια.

ΦΩΤΕΙΝΗ, *στὴν Εἰρηνούλα*: — Καὶ σὺ δὲν εἶπες πῶς θέλεις νὰ τὴν ξεφορτωθῇς;

ΜΑΡΓΑΡΩ: — Ἡ κυρία Εἰρηνούλα εἶνε ἐλεύθερη νὰ λέῃ ὅ,τι θέλει.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Κ' ἡ Φωτεινὴ μοῦ εἶπε πῶς δὲν σὲ χωνεύει, γιατί ἡ μαμμὰ σὲ φέρνει πάντα γιὰ παράδειγμα.

ΦΩΤΕΙΝΗ *στὴν Εἰρηνούλα*: — Αὐτὸ μάλιστα, τὸ εἶπα. — Ἐσὺ ὅμως ἔπειτα εἶπες τόσα χειρότερα, ὥστε εἶδα τὸ ἄδικον καὶ σοῦ εἶπα νὰ σωπάσῃς.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ**

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΚΛΙΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Οἱ μέλλοντες Εὐέλπιδες καὶ Δόκιμοι ὑφίστανται ὁλονὲν τὰς πολυπλόκους εἰσαγωγικάς των ἐξετάσεις. Καὶ εἰς τὰς δύο Σχολάς, δι' ὀλίγας θέσεις, οἱ ὑποψήφιοι φέτος εἶνε πολλοί. Τρεχάματα, φασαρία, καρδιοκτύπι, αἰτήσεις, πιστοποιητικά, σωματικὴ ἐξέτασις, γραπτὴ δοκιμασία, προφορική, βαθμολογία, παράπονα, — φαντασθῆτε τί γίνεται μὲ τὰ ἑκατὸν αὐτὰ παιδιά, ποῦ ὀνειροπολοῦν τὴν ὡραίαν στολὴν μὲ τὸ «σπαθάκι», καὶ μὲ ἄλλους πεντακοσίους γονεῖς καὶ συγγενεῖς, ποῦ ἐνδιαφέρονται καὶ τρέχουν καὶ καρδιοκτυποῦν μαζί των. Τὸ βράδυ, οἱ περίπατοι τῶν Ἀθηνῶν γεμίζουν ἀπὸ αὐτούς. Πηγαίνουν, λαλοῦν ὁμίλους, στέκονται, ἀνακοινώνουν τὰς ἐνεργείας καὶ τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἡμέρας, συζητοῦν καὶ κρύπτουν τὴν ἀγωνίαν των μὲ ὀστεῖα καὶ γέλια. Χθές, εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἤκουσα ἕνα μικρὸν ὑποψήφιον, ζωηρότατον, νὰ παρακρονεῖται διὰ τὴν βαθμολογίαν κάποιων μαθημάτων. Ἕνας ἄλλος τὸν ἐβεβαίωνεν, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς θὰ κυρώσῃ τὰς ἐξετάσεις τῶν μαθημάτων αὐτῶν, διότι ἔγειναν παρατυπίαι. Ἀλλὰ σήμερον βλέπω εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς τὰς ἐπεκύρωσε, διότι δὲν εὗρε καμμίαν παρατυπίαν. Ποία ἀπογοήτευσις, δι' ὅσους ἔμειναν ἔξω!.. Ἔ, μεθαύριον θὰ πορριφθοῦν καὶ ἄλλοι... Σιγὰ-σιγὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑποψηφίων θὰ ξεκαθαρίζεται, ἕως νὰ μείνουν οἱ ὀλίγοι ἐκλεκτοί. Ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ εἰμποροῦν νὰ ἐπαναλαμβάνουν ἐκεῖνο ποῦ ἔγραψε κάποτε πρὸς τὴν Διάπλασιν ἕνας ἀποτυχὼν ὑποψήφιος Δόκιμος: «Οἱ καθηγηταὶ ἔμειναν τόσον εὐχαριστημένοι, ὥστε μὲ παρεκάλεσαν... νὰ τοὺς τὰ ξαναπῶ καὶ τοῦ χρόνου».

Φέτος λοιπὸν οἱ ὑποψήφιοι διὰ τὰς Στρατιωτικάς μας Σχολὰς εἶνε περισσότεροι ἀπὸ ἄλλοτε. Διὰ κάμποσον καιρόν, οἱ γονεῖς ἐπέβαλλαν εἰς τὰ παιδιά των πρακτικώτερα στάδια. Φαίνεται, ὅτι τώρα ἡ *μόδα* ξαναγυρίζει εἰς τὸ Στρατιωτικόν. Διότι καὶ εἰς αὐτὰ εἶνε *μόδα*. Καθένας κάμνει ὅ,τι κάμνουν οἱ ἄλλοι. Ὀλίγοι ἔχουν τὴν πρωτοβουλίαν. Πῶς νὰ ἐσκέφθησαν τάχα οἱ ὀλίγοι αὐτοί, οἱ ἔχοντες τὴν πρωτοβουλίαν, ὥστε νὰ ἐπαναφέρουν τὴν *μόδαν* τοῦ Στρατιωτικοῦ σταδίου; Διατί ἄραγε τὸ Στρατιωτικόν, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, δὲν ἦτο τόσο καλόν, καὶ τώρα εἶνε τὸ καλλίτερον; Αὐτὸ δύσκολα θὰ τὸ εὑρίσκαμεν καὶ ἔπειτα δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Ἐκεῖνο ποῦ μᾶς ἐνδιαφέρει εἶνε τὸ ἑξῆς: ἀπὸ τόσα παιδιὰ ποῦ ἀγωνίζονται τώρα νὰ εἰσαχθοῦν εἰς τὰς Σχολὰς καὶ νὰ γίνουν μίαν ἡμέραν ἀξιωματικοὶ τῆς ξηρᾶς ἢ τῆς θαλάσσης, πόσα ἄρά γε αἰσθάνονται ἀληθινὴν κλίσιν πρὸς τὸ στάδιον καὶ εἶνε πραγματικῶς ἱκανά; Νομίζω ὅτι τὰ περισσότερα, — καὶ ἀπὸ αὐτὰ ἀκόμη ποῦ θὰ ἐπιτύχουν, — τὸ ἀκολουθοῦν ἁπλῶς ἐπειδὴ τὸ θέλουν οἱ γονεῖς των, ἢ ἐπειδὴ τὸ ἐπιτρέπουν αἱ περιστάσεις, ἢ ἐπειδὴ τοὺς ἀρέσει ἡ στολή. Συνέβη πολλάκις νὰ παρουσιασθοῦν ὡς ὑποψήφιοι εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Δοκίμων παιδιὰ ποῦ δὲν εἶχαν ταξειδεύσῃ ποτέ των καὶ δὲν ἤξευραν οὔτε κἂν κολύμβι. Πῶς νὰ φαντασθῇ κανείς, ὅτι ὑπάρχει τὸ σπέρμα ἑνὸς μέλλοντος Ναυάρχου μέσα εἰς τοὺς μικροὺς αὐτοὺς χερσαίους; Καὶ ὅμως, ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς τύχῃ νὰ ξεύρουν μαθηματικὰ ἢ νὰ ἔχουν τὰ μέσα, εἰσάγονται καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη ἐξάγονται ὡς ἀξιωματικοί, ἐνῷ ἡ κλίσις των θὰ ἦτο νὰ γίνουν ἔμποροι, τραπεζῖται, μηχανικοί, ἀρχιτέκτονες, καλλιτέχναι, καθηγηταὶ ἢ... καὶ τίποτε. Αὐτὸ εἶνε πολὺ κακόν! Κανεὶς ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἐκλέγῃ τὸ στάδιον κατὰ τὴν *μόδαν* τῆς ἐποχῆς, καὶ νὰ θέλῃ ἐξαφνα νὰ γίνῃ ἀξιωματικὸς ἢ γεωπόνος, διότι γίνονται ὅλοι. Πρέπει πρῶτα - πρῶτα νὰ ἐρωτᾷ τὴν κλίσιν του. Καὶ ὅταν ἡ κλίσις του αὐτὴ δὲν εἶνε πρὸς... τὴν ὀκνηρίαν, ἔχει καθῆκον καὶ δικαίωμα νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Καὶ οἱ γονεῖς του ἂν ἐπιμένουν, θὰ ὑποχωρήσουν καὶ αὐτοὶ τότε πρὸ τῆς λογικῆς. Καὶ δὲν θὰ ἐξαναγκάσουν ποτὲ ἕνα παιδί των, τὸ ὁποῖον ρέπει πρὸς τὰ εἰρηνικά, νὰ γίνῃ πολεμιστής, οὔτε ἕνα ἄλλο, τοῦ ὁποίου ἡ κλίσις εἶνε πρὸς τὰ ὅπλα, νὰ γίνῃ παπᾶς. Τὸ πρῶτον ποῦ πρέπει νὰ ἐξετάσῃ κανεὶς ὅταν εἰσέρχεται εἰς ἕνα στάδιον, εἶνε ἂν ἔχῃ τὴν δι' αὐτὸ ἀπαιτουμένην ἱκανότητα. Διότι δὲν ὑπάρχει μεγαλήτερον δυστύχημα, — καὶ αὐτὸ ἔπειτα φαίνεται, — παρὰ νὰ κολουθῇ κανεὶς τυφλῶς κ' ἐπιπολαίως ἕνα στάδιον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε ἀνίκανος νὰ διαπρέψῃ καὶ θὰ ἀναγκασθῇ ἁπλῶς νὰ φυτοζωήσῃ...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

ΑΛΕΞ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΑΚΗΣ

Τὸ φυλλάδιον ἦτο ἕτοιμον νὰ τυπωθῇ, ὅταν ὁ τηλέγραφος μᾶς ἔφερε τὴν εἴδησιν τῆς θανατηφόρου πτώσεως τοῦ ἀεροπόρου Ἀλεξάνδρου Καραμανλάκη. Ἀπὸ τοὺς πρώτους Ἕλληνας, καὶ βεβαίως ὁ πλέον τολμηρὸς καὶ ὁ ριψοκίνδυνος ἀπ' ὅλους, πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα πίπτει θῦμα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ μιᾶς μεγάλης κ' εὐγενικῆς Ἰδέας, ὅπου τόσοι ὡς τώρα ἐθυσιάσθησαν. Περισσότερα εἰς τὸ προσεχές.

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÈS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ' *(Συνέχεια)*

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΜΠΑΝ

Μὲ τὸν σιδηρόδρομον.

Τὴν ἐπαύριον, εἰς τὰς ὀκτώ, ὁ Σάρδας ἐπερίμενε τὸν υἱὸν τοῦ θύματός του. Ἐφοροῦσε ταξειδιωτικὸν κοστοῦμι ἀπὸ χονδρὴν ὡς δέρμα τσόχαν, χρώματος σκόνης, καὶ στερεά, ὑψηλὰ ὑποδήματα, κίτρινα· ἐκρατοῦσε δὲ εἰς τὸ χέρι ἕνα *πόνσο* *) καὶ μίαν μικρὰν βαλίζαν. Ἐταράχθη ὀλίγον ὅταν εἶδε τὸν Πέτρον συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Ζολλιέ. Δὲν ἐφάνη ὅμως διόλου ἡ ταραχή του, ὅταν προϋπήντησε τοὺς δύο κυρίους καὶ τοὺς ἐχαιρέτησε μὲ τὴν συνήθη του εὐγένειαν.

Ὁ κ. Ζολλιὲ εὗρεν ἀνεπίληπτον αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι οἱ φόβοι του ἦσαν ἀδικαιολόγητοι. Ἀπὸ μέσα του ὅμως ἐξηκολούθει νὰ αἰσθάνεται μίαν ἀόριστον ἀνησυχίαν.

Τῷ ὑπέβαλε διαφόρους ἐρωτήσεις περὶ τῆς τοπογραφίας τῆς ἐσταντσιάς του, περὶ τῶν μέσων μὲ τὰ ὁποῖα ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ, περὶ τοῦ μαρκησίου Ριονσαί, κτλ. Ὁ Σάρδας ἀπεκρίθη ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ, ἀφελέστατα, εὐκολώτατα, ὡς ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος δὲν φοβεῖται τίποτε κ' εὑρίσκει φυσικώτατον νὰ τὸν ἐρωτοῦν περὶ αὐτῶν ὅλων.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐσφύριξεν. Ἔπρεπε νὰ χωρισθοῦν. Ὁ κ. Ζολλιὲ τοὺς εἶδε νὰ καταβαίνουν εἰς τὸ βαγόνι κοὶ κατόπιν, ὅταν τὸ τραῖνον ἐξεκίνησεν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν λέγων καθ' ἑαυτόν:

— Μὰ διατί νὰ εἶμαι ἔτσι βαρύθυμος! Φαίνεται ὅτι προαισθάνομαι κάποιον δυστύχημα.

Πρᾶγμα παράδοξον! Ἐνῷ ἔτρεχε τὸ τραῖνον καὶ ὁ Σάρδας ἐφαίνετο μισοκοιμισμένος εἰς τὴν θέσιν του, — ὁ Πέτρος, καθήμενος ἀντικρύ του, ἠσθάνετο νὰ τὸν κυριεύῃ αὐτὴ ἀόριστος ἀνησυχία καὶ βαρυθυμία. Αὐτός, ὁ τόσος γενναῖος, ὁ συνειθισμένος πλέον εἰς τοὺς κινδύνους, ἤρχισε νὰ φοβῆται.

Νὰ φοβῆται τί;... Δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὸ προσδιορίσῃ. Ὁ ὡραῖος ἐκεῖνος Ἱσπανός, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀπέναντι, ὁ τόσον ἤρεμος, μὲ τὰ κλειστὰ μάτια, δὲν ἠμποροῦσε βεβαίως παρὰ νὰ τῷ ἐμπνέῃ ἐμπιστοσύνην.

Τῷ εἶχεν ἀποδείξῃ, ὅτι ἐγνώριζε καλὰ τὸν μαρκήσιον Ριονσαί, ἀπὸ μερικὰ ἰδιαίτερά του χαρακτηριστικά, σωματικὰ ἢ

*) Τὸ *πόνσο* εἶνε ἕνα μεγάλον τετράγωνον ἀπὸ ὕφασμα ἀδιάβροχον, μὲ μίαν τρύπαν εἰς τὸ μέσον, διὰ νὰ περνᾷ τὸ κεφάλι. Ἀποτελεῖ πρωτογενῆ μανδύαν, πολὺ εὔχρηστον. (Σ.τ.Σ.)

τοῦ χαρακτῆρος του. Βεβαιότατα τὸν εἶχε συναναστραφῆ πολύ, διὰ νὰ γνωρίζῃ τόσας λεπτομερείας. Ἔπειτα ὡμίλοῦσε περὶ αὐτοῦ μὲ συμπάθειαν, τρυφερώτατα. Ἄρα ἦτο φίλος.

Διατί λοιπὸν νὰ φοβῆται;

Ὁ Πέτρος ἐσκέφθη, ὅτι χωρὶς νὰ θέλῃ, μετεδόθη καὶ εἰς αὐτὸν ὁ ἀόριστος ἐκεῖνος φόβος τοῦ κ. Ζολλιέ. Ἀλλὰ δὲν εἶχε σημασίαν... Ἀπλούστατα, ὁ καλός του φίλος τῷ συνίστα φρόνησιν καὶ προσοχὴν διὰ τὸ δύσκολον ταξεῖδι τῆς ἐρήμου. Ὁ ἴδιος μάλιστα τῷ εἶχεν ἀγοράσῃ τὴν προτεραίαν δύο φοβερὰ ρεβόλβερ μπούλλ-ντόγκ καὶ ἕνα στυλέτον, καὶ τῷ εἶχεν εἰπῆ:

— Κρύψε καλὰ αὐτὰ τὰ ὅπλα. Νὰ μὴν ἰδῇ κανεὶς ὅτι τὰ ἔχεις, οὔτε αὐτὸς ὁ συνταξιδιώτης σου. Νὰ τὰ φανερώσῃς μόνον ἐν ἀνάγκῃ.

Ὁ Πέτρος τὰ ἐφύλαξεν εἰς τὰ εὐρύχωρα θυλάκιάτου. Εἶχε δώδεκα βολάς, εἶχεν ἀκόμη πολλὰ φυσίγγια εἰς τὴν διάθεσίν του, ἐταξείδευε συντροφευμένος, ἦτο καλὸς σκοπευτής, δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ φοβῆται τίποτε.

Τὸ τραῖνον ἐστχμάτησεν εἰς τὸ Ροζάριον. Ἀπεβιβάσθησαν, ἐπροβιβάσθησαν, ἐπροβιβάσθησαν εἰς τὴν κομψὴν αὐτὴν πόλιν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπῆραν ἄλλην ἀμαξοστοιχίαν, ἡ ὁποία εἰσχωροῦσε ὁλωσδιόλου εἰς τὸν *Κάμπον*.

«Εἰς τὰς ὀκτώ, ὁ Σάρδας ἐπερίμενε...» (Σελ. 351, στ. γ'.)

Ὁ Σάρδας ἔπαυσε πλέον νὰ ἐμιλῇ. Καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν ἐκοιμᾶτο, ἐφαίνετο σύννους, βυθισμένος εἰς σκέψεις.

Πραγματικῶς, ἐμελετοῦσε τὸ σχέδιόν του, τοῦ ὁποίου αἱ δυσκολίαι δὲν τῷ διέφευγον, διότι ἐννοοῦσεν, ὅτι ὁ Πέτρος ἦτο ὑποψιασμένος καὶ προσεκτικός. Προσποιούμενος, ὅτι κοιμᾶται, τὸν παρετήρει καὶ τὸν ἐσπούδαζε διὰ μέσου τῶν μακρῶν του μαύρων βλεφαρίδων. Καὶ τὸν ἔβλεπε πάντοτε ἄγρυπνον, ἀνήσυχον, κάπου-κάπου νὰ τὸν κρυφοκυτάζῃ...

Ὤ, δὲν ὡμοίαζε διόλου μὲ τὸν μαρκήσιον Ριονσαί, τὸν εὔπιστον, τὸν ἀνοίγοντα ἀμέσως ψυχήν, καρδίαν, σπίτι, εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα, ὁ ὁποῖος τῷ ἔκαμνε τὸν φίλον, διὰ νὰ τὸν δολοφονήσῃ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς!

Ὁ πρῶτος σταθμὸς

Ἐνύκτωνεν, ὅταν τὸ τραῖνον ἐσταμάτησεν εἰς μίαν στάσιν. Δὲν ἐφαίνετο ἐκεῖ ἄλλο οἰκοδόμημα, ἐκτὸς τοῦ μικροῦ σιδηροδρομικοῦ περιπτέρου καὶ ἑνὸς *ράνκου* (ἀχυροκαλύβης), πέριξ τοῦ ὁποίου ἦσαν δεμένα ἄλογα.

— Ἐδῶ θὰ καταιβοῦμε, εἶπεν ὁ Σάρδας λαμβάνων τὴν βαλίζαν του.

Ἡ ἐξοχὴ ἐκείνη δὲν ἦτο διόλου ἑλκυστική. Μία μονότονος, ὁμοιόμορφος, ἄχαρις πεδιάς, σκεπασμένη μὲ παράδοξον χλόην, τὴν ὁποίαν διέκοπτε, κατὰ μεγάλα διαστήματα, ἓν δένδρον πυκνόφυλλον, μεμονωμένον, ἀπὸ τὰ λεγόμενα *ὀμπού*, τὰ μόνα ποῦ φύονται εἰς τὸ τραχὺ αὐτὸ ἔδαφος.

Χωρὶς λέξιν, οἱ δύο ἄνδρες διηυθύνθησαν εἰς τὸ *ράνκο*, ὅπου ἕνας *γκῶσσος*, μὲ τὸ σιγάρον εἰς τὸ στόμα, ἐκάθητο καὶ ἔπαιζε κιθάραν. Πλησίον του, ὀρθία ἐμπρὸς εἰς ἕνα ὑψηλὸν ξύλινον γουδί, μία ὡραία κόρη, μὲ πρωτογενῆ ἐνδυμασίαν, ἐκοπάνιζε *καλαμπόκι*, διὰ νὰ μαγειρεύσῃ τὸ ἐγχώριον φαγητόν, τὸ λεγόμενον *μαζαμόρα*.

Ὅταν ἐπλησίασαν οἱ δύο ταξειδιῶται, ὁ χωρικὸς ἐσηκώθη.

— *Μπουένας τάρντες, καμπαλλέρος!* τοῖς εἶπε· (καλησπέρα, ἀφεντάδες!)

Τί ἐπιθυμεῖτε; — Δυὸ καλὰ ἄλογα μὲ τὰ *ρεκάντα**) τους.

— Θὰ πᾶτε μακρυά;

— Ὡς τὸ Σάκο· θὰ σοῦ τὰ ξαναφέρωμε.

— Πρέπει νὰ μοῦ ἀφήσετε χίλια πιάστρα γιὰ ἐγγύησι.

— Ὁρίστε τα.

— Περιμένετε νὰ τὰ σελλώσω καὶ θὰ σᾶς τὰ φέρω.

Ὁ χωρικὸς ἐπῆγεν ὀπίσω ἀπὸ τὴν καλύβην καὶ ἔμεινεν ἀρκετὴν ὥραν ἀθέατος.

Ἀπὸ τὸν ἱσπανικὸν αὐτὸν διάλογον, ὁ Πέτρος δὲν ἐννόησε τίποτε κ' ἐκύτταζε τὴν ἔρημον, τὴν ἐκτεινομένην ἐμπρός του, μὲ βαθεῖαν μελαγχολίαν.

Τόσον πένθιμος, τόσον στυγνὴ λοιπὸν ἦτο ἡ χώρα ὅπου κατοικοῦσεν ὁ πατέρας του; Πῶς θὰ τὸν ἐπανεύρισκε; καὶ πότε θὰ ἐτελείωνε τὸ παράδοξον αὐτὸ ταξεῖδι μὲ τὸν ἄγνωστον σύντροφον, τόσον ὁμιλητικὸν καὶ εὔθυμον χθές, τόσον δύσθυμον καὶ σκοτεινὸν σήμερον;...

— Δὲν ἐπρόφθασα νὰ εἰδοποιήσω διὰ νὰ μοῦ στείλουν ἄλογα ἀπὸ τὸ κτῆμα, τῷ ἐξήγησεν ὁ Σάρδας· καὶ τώρα θὰ πάρωμε ἀπὸ τὸ σταθμό.

— Δὲν πειράζει, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος βλέπων ἐρχόμενα δύο ἰσχνὰ ἄλογα, μὲ χαμηλωμένα κεφάλια, στολισμένα ὅμως μὲ κάποιαν φροντίδα.

Ἀντὶ σέλλας, εἶχαν τὸ *ρεκάντο* ποῦ εἴπαμεν. Ἦτο ἄσχημον καὶ βεβαίως δὲν θὰ ἦτο ἄνετον.

Ὁ Σάρδας παρηκολούθησε τὸ βλέμμα τοῦ Πέτρου, εἶδε τὴν ἀπογοήτευσίν του καὶ ἐμειδίασε:

— Δὲν εἶνε κόμμοδο σὰν τὴν ἀγγλικὴ σέλλα, τῷ εἶπεν· ἀλλὰ γρήγορα κανεὶς τὸ συνειθίζει.

Ἔδωσε τὸ παράδειγμα, πηδῶν ἐπὶ τοῦ ὑποζυγίου του. Ὁ Πέτρος τὸν ἐμιμήθη.

— Εἶσθε καλὸς ἱππεύς, εἶπεν ὁ Ροριγκέζ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐλπίσῃ τὸ ἐναντίον.

— Θὰ ἦταν καλλίτερα χωρὶς σέλλα, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος· ἀλλὰ πρέπει κανεὶς νὰ συμμορφώνεται.

Τὰ ἄλογα τῆς πάμπας εἶνε ἐξαίρετα, φθάνει μόνον νὰ μὴ τὰναγκάζῃ κανεὶς νὰ τριποδίζουν. Ὁ τριποδισμός των (τρὸτ) εἶνε ἄθλιος, ἔχουν ὅμως λαμπρὸν καλπασμὸν (γκαλόπ). Ἐξεκίνησαν μὲ κυνηγετικὸν καλπασμόν, τὸν ὁποῖον διετήρησαν ὁμαλῶς ἐπὶ μίαν ὥραν. Ἔφθασαν οὕτως εἰς μικρὸν ποτάμι, τὸ ὁποῖον ἐπέρασαν εὔκολα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πάλιν ἤρχισαν νὰ τρέχουν ὁλοταχῶς.

«Πραγματικῶς, ἐμελετοῦσε τὸ σχέδιόν του...» (Σελ. 352, στ. α'.)

*) Τὸ *ρεκάντο* εἶνε συνδυασμὸς δερμάτων, ἱμάντων καὶ κλινοσκεπασμάτων, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει ὡς σέλλα καὶ ὡς στρωμνή. (Σ.τ.Σ.)

Ἡ σελήνη εἶχεν ἤδη ἀνατείλει, φωτίζουσα τὴν μονότονον ἐκείνην ἐξοχήν, ὅπου δρόμοι δὲν ὑπῆρχον καὶ ὅπου ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι πηγαίνει εἰς τὴν τύχην.

Ἐπιτέλους εἶδαν μακρόθεν φῶτα.

— Ἐκεῖ θὰ κοιμηθοῦμε, εἶπεν ὁ Σάρδας, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε προφέρῃ λέξιν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἱππικῆς πορείας των. Εἶνε ἡ *πουλπερία*.

Πουλπερίαι λέγονται τὰ πρωτογενῆ ξενοδοχεῖα τῆς *πάμπας*, τὰ *χάνια*.

Ἐπλησίαζαν. Τὸ φῶς τῆς σελήνης τοῖς ἐπέτρεπε νὰ διακρίνουν μικρὸν οἰκοδόμημα ὅμοιον μὲ τὸ τοῦ σταθμοῦ.

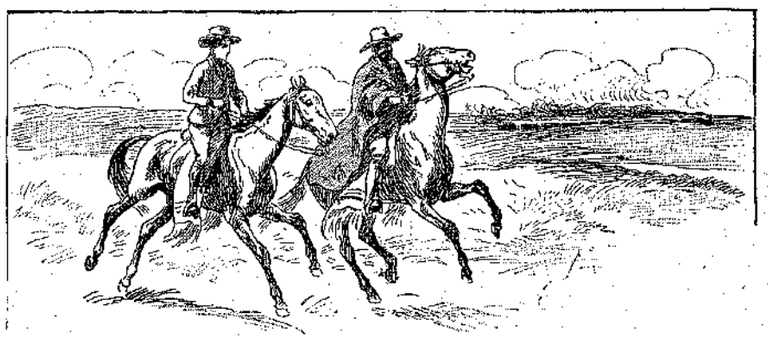

«Ἐξεκίνησαν μὲ κυνηγετικὸν καλπασμόν...» (Σελ. 352, στ. γ')

Μία στέγη ἀχυρίνη ἐπροφύλαττεν ἓν δωμάτιον ἀπὸ τοίχους χονδροειδεῖς. Τὸ πάτωμα ἦτο ἁπλοῦν χῶμα. Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τοῦ οἰκίσκου, εὐρύχωρα ὑπόστεγα ὡς βεράντα. Καὶ ἀπὸ πίσω περίβολος περικλειστμένος μὲ πασάλους, ὅπου ἐφυλάσσοντο τὰ ζῷα τοῦ *παλπέρου*.

Ὀλόγυρα, ἀπὸ πασάλους ἐμπηγμένους εἰς τὴν γῆν, ἦσαν δεμένα τὰ ἄλογα τῶν ταξειδιωτῶν. Τὰ ἄγρια αὐτὰ ζῷα ἠρκοῦντο νὰ τρώγουν τὸ σκληρὸν καὶ τραχὺ χόρτον.

Ὑπὸ τὸ ἐρυθρωπὸν φῶς τῶν λυχνιῶν τοῦ πετρελαίου, ἐφαίνοντο κινούμενα καμμιὰ εἰκοσαριὰ πρόσωπα. Ἤκουόντο μακρόθεν κιθάραι. Ἐφώναζαν, ἐτραγωδοῦσαν, ἐχόρευαν.

Ὁ Σάρδας καὶ ὁ Πέτρος ὑφίππευσαν, ἔδεσαν ἀπέξω τἄλογά των καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ πανδοχεῖον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΕ'

ΤΟ ΜΑΤΕ

Ἡ πουλπερία.

Ὅλος ὁ θόρυβος ἔπαυσεν, ἅμα παρουσιάσθησαν οἱ εὐγενεῖς ταξειδιῶται, οἱ ὁποῖοι ἐχαιρέτησαν ὁλόγυρά των.

Τὰ βλέμματα δὲν ἦσαν ἐχθρικά. Οἱ *γκῶσσοι* εἶνε τραχεῖς καὶ ἀρχέγονοι ἄνθρωποι ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀγαθοί, ἀρκεῖ νὰ μὴ προσκρούσῃ κανεὶς εἰς τὰς ἰδέας των καὶ τὰ ἔθιμά των.

Δὲν θυμώνουν μὲ τοὺς ξένους, παρὰ μόνον ὁσάκις νομίσουν ὅτι αὐτοὶ τοὺς περιφρονοῦν. Εἶνε ἐπιδεκτικοὶ τυφλῆς ἀφοσιώσεως καὶ σφοδροῦ μίσους. Ἐν γένει ὁ *γκῶσσος* δὲν εἶνε κακός, ἀρκεῖ νὰ ξεύρῃ κανεὶς νὰ τὸν μεταχειρισθῇ.

Παρεμέρισαν ὅλοι καὶ προσέφεραν θέσεις εἰς τοὺς ἀγνώστους, τοὺς ὁποίους ἐξηκολούθησαν νὰ παρατηροῦν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Περίεργον κογχύλι

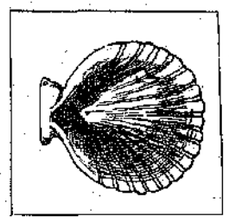

Τὸ κογχύλι αὐτὸ εἶνε πραγματικῶς πολὺ περίεργον. Ἐὰν τὸ παρατηρήσῃ κανεὶς ἀπὸ μέσα μὲ προσοχήν, θὰ ἰδῇ ἕνα κεφάλι ἄρκτου, τὸ ὁποῖον ἐχηματίζεται καθαρώτατα ἀπὸ τὰ διάφορα νερὰ (χρώματα) ποῦ ἔχει ἐπάνω τὸ μάργαρον.

Παλαιὸν ὡρολόγιον

Εἰς ἓν κατάστημα μικρᾶς νορμανδικῆς πόλεως, εὑρίσκεται τὸ περίεργον αὐτὸ καὶ ἀρχαιότατον ὡρολόγιον τοῦ τοίχου, τὸ ὁποῖον ἀντὶ πλακός, ἔχει ἕνα καθρέπτην. Ὁ μηχανισμὸς εὑρίσκεται ἀπὸ πίσω, οἱ δὲ ἀριθμοὶ τῶν ὡρῶν εἶνε κολλημένοι ἐπάνω εἰς τὸν καθρέπτην. Τὸ ὡρολόγιον αὐτὸ ἀνέκαθεν εἰργάζετο κ' ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται μέχρι σήμερον μὲ ἀκρίβειαν ἀπόλυτον.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Αἴνιγμα

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολ. Κ. Καρατζᾶ

Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀρχῆς εἶμαι ἐγώ, ἡ ἀρχὴ τῶν ἀνθρώπων εἶμαι ἐγώ, οἱ ἄνθρωποι μὲ ἔφτιασαν καὶ εἰς τὸ δάσος ἔχω τόπον.— Τί εἶνε;

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαλοῦ

ΑΛ	ΤΟΥ	ΝΟΝ	ΤΙ
ΒΕ	ΡΩ	ΜΙ	ΝΕ
ΝΟΝ	ΡΙ	Α	ΜΗ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ οὗται, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τέσσαρες πόλεις τῆς Ἰταλίας.

γ') Ἐφθαρμένη ἐπιγραφή

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γ. Γ.

ΦΘ.ΙΡΟ.ΣΙ. Η.Η ΧΡ.ΣΤ.
.Μ.ΑΙ.Ι Κ.Κ.Ι

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στεῖλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του *μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον*. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν *διὰ κλήρου* μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως *δωρεάν*.

Λύσεις τοῦ 38ου φύλλου

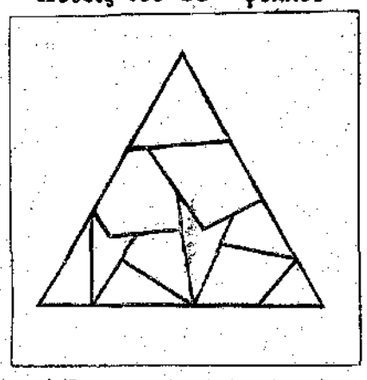

α'.) Ἰδοὺ πῶς θὰ συνδυασθοῦν τὰ ἕνδεκα τεμάχια διὰ νὰ ἀποτελεσθῇ τὸ τρίγωνον.

β'.) Ἡ Χελώνα (τὸ καύκαλόν της.

γ'.) Ἐμπρός, τροχάδην, ἀραίωσις.

Ιδε τον Ο. δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη τοῦ Κεφ. Β

ΕΥΡΗΜΑ ΧΑΜΕΝΟ

Μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ περπατοῦσα στὸν κῆπο μας ζητῶντας στὴν ἐρημιὰ τὴν ἀνάπαυσι καὶ τὴν χαρά.

Κάθησα στὸν κορμὸ τῆς βαλανιδιᾶς καὶ κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰν τὴς κύτταζα τὰ κύματα ποῦ ἔσπαζαν στοὺς βράχους, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ τοὺς ξεριζώσουν... μὰ δὲν τὸ κατόρθωναν καὶ γύριζαν πίσω γιὰ νὰ ξαναλθοῦν ἔπειτα δυνατώτερα.

Ἡ βρή τους κανονικὴ καὶ βαρειά, μὲ εἶχε σχεδὸν ναρκώσῃ ὅταν ἔτσι, εἶδα χάμω ἕνα τριφύλλι, τετράφυλλο. Μὲ τὴν χαρὰ ποῦ μόνο σὲ τέτοιες στιγμὲς καταλαβαίνουμε, τὸ ἔκοψα ἀπὸ τὸ λεπτὸ πράσινο μίσχο του καὶ τὸ κύτταζα στὸ χέρι μου, σὰν νὰ τὸ ρωτοῦσα γιατὶ νὰ φέρῃ τόσο μικρὸ τὴν εὐτυχία.

Κύτταζα ἀκόμα ὅταν ὁ ἀέρας μοῦ τὸ ἅρπαξε μὲ βία καὶ τὸ ἔρριξε μακρυὰ στὰ κύματα· τὸ εἶδα νὰ χάνεται στὰ θολὰ νερὰ καὶ σὰν νὰ μοῦ φάνηκε πῶς ἡ χαρὰ χάνουνταν μαζί του.

Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ἤταν μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἕνα κοριτσάκι. Ζοῦσε μὲ τοὺς γονεῖς του, σ' ἕνα ὤμορφο μέρος, καὶ κάθε μέρα πήγαινε περίπατο, ἔκοβε λουλούδια, κυνηγοῦσε πεταλοῦδες καὶ διασκέδαζε πάντα ξένοιαστο. Μιὰ μέρα, 'κεῖ ποῦ πήγαινε σ' ἕνα ὡραῖο δρόμο, εἶδε ἕνα ξένο κοντά του. Τὸ κοριτσάκι σήκωσε τὰ μάτια του γιὰ νὰ τὸν καλημερίσῃ, ὅπως καλημέριζε ὅλους τοὺς διαβάτες π'ἀπαντοῦσε, ἀλλὰ μόλις ἀντίκρυσε τὸν ξένο, ἔμεινε ἀπὸ τὸ θαυμασμό! Τοῦ φάνηκε πῶς εἶχε μπροστά του κάποιο θεό, πῶς γύρω ἀπὸ τὸν ξένο χυνότανε μιὰ καλωσύνη, κάτι ποῦ ἔκανε τὰ λουλούδια πιὸ ὤμορφα, τὰ πουλιὰ νὰ κελαδοῦν πιὸ γλυκά, τὸν ἥλιο νὰ φαίνεται λαμπρότερος. Αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό του τόσο μικρό, τόσο ταπεινό, μπροστὰ στὸ θεῖο ἐκεῖνο ὅπως ἐνόμιζε, ξένο, ποῦ ἄθελα γονάτισε. Αὐτὸς χαμήλωσε τὰ μάτια του, τὸ κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα ποῦ τὸ κοριτσάκι δὲν κατάλαβε καλά, ἂν ἦταν καλὸ ἢ κακό, γλυκὸ ἢ ἄγριο, καὶ πέρασε.

Τὸ κοριτσάκι πῆρε πάλι τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ του. Δὲν ἦταν ὅμως πιὰ τὸ εἰθύμο καὶ τρελλὸ παιδὶ ποῦ εἶχε βγῆ τὸ πρωΐ. Μιὰ λύπη ποῦ γιὰ πρώτη φορὰ αἰσθανότανε, εἶχε γεμίσῃ τὴν καρδοῦλα του, καὶ ἡ εἰκόνα τοῦ ξένου ἔμενε διαρκῶς στὰ μάτιά του.

Γιὰ λίγο καιρὸ ἄλλαξε, ἔγεινε χλωμό, λυπημένο! Τίποτε δὲν τὸ διασκέδαζε, τίποτε δὲν τὸ εὐχαριστοῦσε. Μιὰ 'μέρα θέλησε νὰ πάῃ πάλι στὸν ἴδιο ὡραῖο δρόμο, ποῦ εἶχε δῆ τὸν ξένο, καὶ ἀκριβῶς στὴν ἴδια θέσι, τὸν ξαναβρίσκει.

Γεμᾶτο χαρά, θαυμασμό, ἀγάπη, γονάτισε πάλι μπροστά του μὲ σεβασμό. Πάλιν αὐτὸς χαμήλωσε τὰ μάτια του, κύτταξε τὸ γονατισμένο κοριτσάκι μὲ καλωσύνη, καὶ μὲ τὸ ὡραῖο του χέρι, τοῦ χάϊδεψε λίγο τὰ μαλλιά. Αὐτό, εὐτυχισμένο, σήκωσε τὰ μάτια γεμᾶτα εὐγνωμοσύνη, μ' ἄξαφνα ὁ ξένος ἀλλάζει, ἀγριεύει, καὶ μὲ τὸ ὡραῖό του χέρι, ποῦ πρὶν λίγο τοῦ εἶχε χαϊδέψῃ τὰ μαλλιά, τοῦ ἔδωσε ἕνα δυνατὸ χτύπημα.

Ἀπὸ τὸν πολὺ πόνο, ποῦ τοῦ ἔκαμε, τὸ κοριτσάκι ἔμεινε γονατισμένο, χωρὶς καλὰ νὰ καταλαβαίνῃ τί γίνεται γύρω του. Βράδυασε, μὰ δὲν σκέφθη νὰ γυρίσῃ σπίτι του. Τὸ πρωΐ, οἱ δικοί του, ποῦ τὸ ζητοῦσαν, τὸ βρῆκαν στὴν ἴδια ἀκριβῶς θέσι, γονατισμένο, μὲ σηκωμένα λίγο τὰ μάτια γεμάτα ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη, σὰ νἄχε ἀκόμη μπροστά του τὸν θεῖον (ὅπως νόμιζε), ξένο, κι' ἂς εἶχε καταλάβει ἀπ' αὐτὸν τὸ πιὸ δυνατό, τὸ πιὸ βαθὺ χτύπημα τῆς ζωῆς του.

Ξανθὴ Μουσμέ

ΔΥΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ

Σὲ περιβόλι δροσερό, ἀπ' τἄλλα δένδρα [χώρια,
Δυὸ κυπαρίσσι' ἀνθίζανε πανώρηα.
Χρυσάφι ἀτίμητ' ὁ ἥλιος, σβύνοντας,
Στὴν πράσινη σκόρπιζε φορεσιά τους,
Ὁ ζέφυρος χαϊδευε τὰ κλαδιά τους,
Μύρο αἰθέριο χύνοντας.

Κι' εἶπε ὁ ζωγράφος θωρῶντας μ' ἔκ- [στασι στὸν ἀνθῶνα
Τὴ ζωντανὴ τῆς φύσεως εἰκόνα:
«Μπροστὰ στὴν ἄφραστη τὴν τελειότη σου
Ἡ τέχν' ἡ ἀνθρώπινη, ὦ θεία φύσι,
Στὸ κάλλος σου μπροστά, ἂς γονατίσῃ
Στὴν αἰώνια τὴ νειότη σου!»

Καὶ σὰν τὸ εἶδ' ὁ ποιητὴς τῶν δένδρων [τὸ ζευγάρι,
Ποῦ λούζονταν ὅλ' εὐμορφιὰ καὶ χάρι
Μεσ' στὰ πολύχρωμα μύρα τῆς δύσεως,
Στὰ κάλλη τους ἔψαλε ὕμνο θεῖο,
Ὕμνο, ποῦ διάβασε στὸ μεγαλεῖο
Τὸ ἄπειρο τῆς φύσεως.

Κι' ὁ ξυλοκόπος ἀπ' τὴ δουλειὰ τοῦ γυρ- [νῶντας ἴσια
Τὰ δυὸ ἀντίκρυσε τὰ κυπαρίσσια.
Μὲ βαρὺ πέλεκυ, ποῦ εἶχε στὸν ὦμο του,
Τὰ λιγερὰ τὰ κορμιά τους ἐγγίζει.
«Τί γερὸ ξύλο! Πολὺ δὲν ἀξίζει...»
Λέει τροβῶντας τὸ δρόμο του.

Κρητικοποῦλα

Η ΑΣΤΕΡΩ

Ὄμορφη, ἐξυπνη καὶ παιγνιδιάρα, εἶνε, σᾶς βεβαιώ, θαῦμα νὰ τὴν δῆτε, ἡ κάτασπρη Ἀστέρω μου. Μόλις μᾶς τὴν ἔφεραν, καὶ ὅμως μιὰ χαρὰ ἡμέρωσε μαζί μου. Χίλια δυὸ τρελλὰ καμώματα μοῦ κάμνει κάθ' ἡμέρα.

Ἔχει ὅμως καὶ κάτι ἰδιοτροπίες! Μόλις χαράξῃ τὸ φῶς, ἀρχίζει ἐκεῖνο τὸ ἀδιάκοπό της μπὲ-μπὲ ποῦ χαλᾷ κυριολεκτικῶς τὸν κόσμο. Ξυπνῶ καὶ μισοντυμένος, θεονήστικος τρέχω ἀμέσως καὶ τῆς κόβω χόρτο. Τῆς τὸ βάζω χάμου ἐμκρός της, ποῦ νὰ φάγῃ ὅμως αὐτή! Ἔχει τὴν ἀπαίτησιν ἕνα-ἕνα ὅλα ἀπ' τὸ χέρι μου νὰ τὰ ροκανίζῃ· εἰ δὲ μὴ δὲν τρώγει δόλου. Καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ περιμένω ἐκεῖ πότε νὰ τελειώσῃ ἡ κυρά, γιὰ νὰ πάγω νὰ φάγω κ' ἐγὼ κάτι. Εἶνε ἀλήθεια ἀνυπόφορη καὶ μὲ κάμνει πολλὲς φορὲς νὰ βγαίνω ἔξω ἀπὸ τὰ ροῦχά μου, ἀλλὰ ἔλα ποῦ τὴν ἀγαπῶ!

Νὰ δῆτε τὲς προάλλες τί μοῦ ἔσκάρωσεν. Εἶχεν ἀποφάγει τὸ χόρτο της καὶ τὴν ἀφῆκα, ἐμβῆκα δὲ στὴν κάμαρα νὰ πιῶ κ' ἐγὼ τὸ γάλα μου. Ἔξαφνα κάτι ἀκούω πίσω μου. Στρέφω καὶ τί νὰ ἰδῶ; Ἡ Ἀστέρω μὲ τὸ σχοινὶ κομμένο! Ἐθύμωσα πειὰ τότε καὶ τὴν ἅρπαξα ἔτσι ὀλίγο ἀπότομα. Μὰ δυσαρεστήθη ἀμέσως, φαίνεται, ἡ κοκονίσα, καὶ νὰ σοῦ την διὰ μιᾶς ἀγριεύει, τραβᾷ δυνατά, μὲ ρίχνει κάτω καὶ ἂν τὴν πιάσῃς... Τὴν ἐπιάσαμεν βέβαια ὕστερα, ἀλλὰ ἐμένα μοῦ ἔμεινε τὸ πέσιμο.

Τέτοια ποῦ λέτε μὲ τὴν Ἀστέρω μου. Μὲ βασανίζει καὶ μὲ θυμώνει ὑπερβολικά, ἀλλὰ τὴν .... ἀγαπῶ.

Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Περσεὺς* (ἔπειτα ἀπὸ ὑπολογισμὸν) μὲ χαρὰν καὶ δυνατά:

— Μαμμά, καὶ τοῦ χρόνου τὸ Πάσχα θὰ πέσῃ Κυριακή!..

— ; ! ! !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

* * *

Εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον:

Ἡ διδασκάλισσα πρὸς τὸ *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου*:

— Λέγε, τί ἔκαμαν οἱ Ἑβραῖοι ὅταν ἐδγῆκαν ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν;

— Ἐστάθησαν νὰ στεγνώσουν, Κυρία!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαλοῦ

* * *

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἀριθμητικῆς:

Ὁ Διδάσκαλος (βοηθῶν): — Μὰ ἄκου, παιδί μου: ἂν σοῦ δώσῃ ὁ πατέρας σου ἑπτὰ μῆλα, καὶ ἡ μητέρα σου ἄλλα ἑπτά, τί θὰ ἔχῃς;

Καὶ ὁ μαθητὴς (θριαμβευτικῶς): — Βάρος στὸ στομάχς κύρ-δάσκαλε!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρελλιανοῦ

* * *

Ἡ μικρὰ Εὐγενία εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν μὲ τὸ σκυλάκι της.

— Δὲν ἐπιτρέπονται οἱ σκύλοι τῆς λέγει ὁ κανδηλανάπτης.

— Δὲν εἶνε σκύλος, ἀπαντᾷ ἐκείνη, εἶνε σκύλα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελαγχρεινῆς Ἑλληνοπούλας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 29ην Αὐγούστου 1912.

ΑΠΟ τὰς ὡραίας καὶ ὑψηλὰς κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου, ὅπου παραθερίζει, μοῦ γράφει ὁ *Ἑλληνικὸς Οὐρανός*. Ὦ, ναί, ἡ ἑλληνικὴ φύσις παραλληλίζεται μὲ τὴν Ἑλβετικὴν καὶ εἰς πολλὰ μέρη εὑρίσκεται ἀνωτέρα. Μόνον ποῦ δὲν ὑπάρχουν αἱ εὐκολίαι τῆς συγκοινωνίας καὶ τῆς διαμονῆς. Ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸν θὰ τὰς ἔχωμεν καὶ αὐτάς.

Εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας, *Ἀττικὴ Δύσις*. Βέβαια τὸ τακτικὸν εἶνε νὰ σοῦ δώσουν αἱ φίλαι σου τὴν συνδρομήν των καὶ νὰ μοῦ τὴν στείλῃς σὺ μὲ τὰ ὀνόματά των. Ἀλλὰ καὶ ἀπ' εὐθείας ἂν ἐγγραφοῦν καὶ δηλώσουν ὅτι ἐγγράφονται τῇ συστάσει σου, πάλιν θὰ περάσουν εἰς τὸ ξεσπάθωμά σου.

Τὴν ἀνυπομονησίαν σου τὴν φαντάζομαι εὔκολα, *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*. Ἀλλ' ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁποῖον ἐρωτᾷς, δὲν εἶνε συνδρομητὴς καὶ φρόντισε νὰ τὸν κάμῃς.

Ἔλαβα καὶ τὴν δευτέραν ἀπάντησίν σου, *Λ. Κανάρη*, καὶ ἡσύχασε. Ὁ κ. Φαῖδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις. Τὸ «γράψιμό» του ὅμως δὲν ἄλλαξεν, ὡς λέγεις, ἀλλὰ διαφέρει τὸ εἶδος. Ἄλλο ἡ «Ἀδελφούλα», βλέπεις, καὶ ἄλλο αἱ «Ἀθηναϊκαὶ Ἐπιστολαί». Αἱ ἐντυπώσεις του ἐκεῖναι ἐδημοσιεύθησαν εἰς τοὺς «Καιροὺς» καὶ εἰς τὸ «Ν. Ἄστυ».

Ἔχεις δίκηο, *Ρόδον Μοσχοβόλημα*. Ὁ ὑπ' ἀριθ. 394 Στοιχειογριφος ἐτυπώθη λανθασμένος. Δὲν πρόκειται περὶ *πόλεως* τῆς Ἀσίας, ἀλλὰ περὶ *χώρας*. Ἄμα τὸ διορθώσετε αὐτό, τότε λύεται εὔκολα.

Μὲ μεγάλην μου χαράν, *Κυκλαμιά*, ἔλαβα τὸ γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ δίπλωμα τῆς Γαλλικῆς. Καὶ καλὴν ἀντάμωσιν τὸ φθινόπωρον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου θὰ θαυμάσωμεν ὅλοι τὰς προόδους σου.

«Αἱ τελευταῖαι Σελίδες Συνεργασίας μοῦ ἔδωσαν μίαν ξεχωριστὴν συγκίνησιν, — μοῦ γράφει ὁ *Πλοίαρχος Νέμος* — εἶδα μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ δημοσιεύωνται δύο μεταφράσεις, διαμαντάκια, ἀπὸ τὰ εἰδύλλια τοῦ *Μόσχου*. Εὖγε εἰς τὴν *Παπαρούναν* ποῦ εἶχε τὴν λαμπρὰν πρωτοβουλίαν. Κρῖμα μόνον ποῦ ἡ γλῶσσα τῆς μεταφράσεως δὲν ἀνταποκρίνεται πολὺ μὲ τὸ πρωτότυπον. Βουκολικὰ αὐτὰ καὶ γραμμένα εἰς τὴν ζωντανὴν καὶ βροντερὰν δωρικὴν διάλεκτον, θὰ ἔπρεπε νὰ μεταφρασθοῦν εἰς τὴν ζωντανὴν ποιητικήν μας γλῶσσαν, ποῦ τόσον ὁμοιάζει ἐκείνης».

Φωτοστέφανε, σοῦ ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ μὲ μεγάλην μου χαρὰν σὲ δέχομαι πάλιν εἰς τὸν κύκλον μου. Συνῆθως οἱ μεγαλείτεροι ἀδελφοὶ φέρουν τοὺς μικροτέρους· νὰ ποῦ συμβαίνει καμμίαν φορὰν καὶ τὸ ἐναντίον!

Τί νὰ τὰς κάμω, *Χρυσόμαλλον Δέρας*, τὰς Ἀσκήσεις ποῦ μοῦ στέλλεις; Καὶ τὰς ἰδικάς σου, *Πυγμαλίων*; Ἡ προθυμία ἐπέρασε πρὸ πολλοῦ. Νὰ μοῦ τὰς ξαναστείλετε ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός, τὸν Ὀκτώβριον.

Λορελάϊ, ἂν ἔλθῃς καμμίαν φορὰν εἰς τὸ Γραφεῖον μου, θὰ σοῦ δείξω μίαν στίβαν ἀπὸ κομμάτια ποῦ ἐνεκρίθησαν χωρὶς νὰ δημοσιευθοῦν. Δὲν σᾶς τὸ εἶπα τόσες φορές; Καθ' ἑβδομάδα λαμβάνω τριπλάσια καὶ τετραπλάσια — ἄξια δημοσιεύσεως — ἀφ' ὅσα χωρεῖ ἡ Σελίς μας. Τὰ ἐγκρίνω ὅλα, καὶ δημοσιεύω ὅσα κληρώνονται. Προτιμήσεις δὲν ἔχω, ἐξαιρέσεις δὲν κάμνω. Ἔτσι, σὰν ἑσένα, ἑκατὸν ἄλλοι ἔχουν παράπονον. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω;

Εἶνε ἡ γενικὴ γνώμη, *Ὑψηλὴ Ἰδέα*, ὅτι τὰ ἐφετεινά μου μυθιστορήματα εἶνε τὰ ὡραιότερα ἀφ' ὅσα ἐδημοσίευσα ποτέ. Ἂν εἰς τὰς λύσεις σου σημειώσῃς ὅτι εἶσαι 16 ἐτῶν, βεβαίως θὰ καταταχθῇς εἰς τὴν ἀνωτέραν Τάξιν.

Μοκτεζούμα, ἀργεῖ ἡ φωνή σου ἀπὸ κεῖπέρα, ἀλλὰ φθάνει. Ὥστε γράφε μου. Καὶ γιὰ μένα εἶνε ἐπίσης παρηγορία νὰ διαβάζω τὰ γράμματα τῶν ξεντευμένων παιδιῶν μου καὶ νὰ ξεύρω ὅτι ἐνθυμοῦνται πάντα καὶ λατρεύουν τὴν μακρυνὴν πατρίδα.

Ἐκεῖνο ποῦ λέγει ἡ *Κρητικοποῦλα* εἰς τὸν «Δρόμον τῆς Δόξης» — «ἀνέδηκες ψηλά; πρέπει νὰ καταιδῇς!» — τοῦ *Περσέως* δὲν τοῦ φαίνεται σωστό. Τόσοι καὶ τόσοι, λέγει, ποῦ δοξάζονται, δὲν μένουν εἰς τὴν δόξαν των διὰ παντός; Αὐτὴ ἐν συντόμῳ εἶνε ἡ ἀπορία του. Ἡ *Κρητικοποῦλα*, ἂν θέλῃ, ἂς τοῦ ἀπαντήσῃ τί ἐννοεῖ μὲ τὸ «πρέπει νὰ καταιδῇς».

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Λύρα τοῦ Ὀρφέως* (ποῦ ἦτο ἄρρωστη τέσσαρας μῆνας καὶ δι' αὐτὸ δὲν μοῦ ἔγραφε· πόσον χαίρω ποῦ ἔγεινε καλὰ καὶ θὰ μοῦ γράψῃ!) *Ψαροπούλα τῆς Λέσβου* (ποῦ τὰ λέγει τόσον νόστιμα·) *Λέγειρος* (καὶ αὐτός . . . «σὰν τὰ χιόνια», μολονότι θερμὸς πάντα καὶ ἐνθουσιώδης·) *Ὄνειρον τῆς Πραγματικότητος* (μ' ἕνα εὔμορφο γραμματάκι στολισμένο μὲ πατημένα ἀνθάκια·) *Χρυσοπηγήτισσα καὶ Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Προανάκρουσμα» τῆς *Σημαίας* τοῦ *Ἀβέρωφ* — «Μὴ μὲ ξεχνᾷς» τοῦ *Πανελληνίου Πόθου* — «Ἡ ἀρώστιά μου» τῆς *Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα* — «Πρωτοβρόχια» τοῦ *Τέλλου Ἄγρα* — Διάφορα τοῦ *Δωδωναίου* — «Ἡ μηλιὰ» τῆς *Μπαρουτοκαπνισμένης Γαλανόλευκης* — «Τῆς ἀληθείας τὸ φῶς» τῆς *Κρητικοποῦλας* — Διάφορα τῆς *Λύρας τοῦ Θεραίου* — «Λεπτὴ εὐγένεια» τοῦ *Ὀνείρου τῆς Πραγματικότητος* — Διάφορα τοῦ *Δάφνης Στεφάνου* — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ γυνὴ» (ἀκατάλληλον διὰ τὸ περιοδικόν μας·) — «Τὰ καλὰ διαρκοῦν ὀλίγον» (αὐτὸ ὅμως διαρκεῖ πολύ· ἑπομένως ἀπορρίπτεται ὡς ἐκτενές·) — «Ἰδέα τὸ καλοκαίρι» (δυσανάγνωστον·) — «Στὴν Ἐλπίδα μου» (ἄτεχνον·) — «Ἀράχνη καὶ Σπουργίτης» (κατώτερος ἀπὸ τοὺς προηγουμένους, ὥστε δὲν θὰ σ' ἐσύμφερε νὰ δημοσιευθῇ·) — «Μεσημέρι» καὶ «Θερινὴ Βραδυά» [τετριμμένα· χίλια τέτοια ἐδημοσίευσα· ἄλλα τώρα!]

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Νὰ τὸ ξεύρετε ὅλοι, μιὰ γιὰ πάντα, διὰ νὰ μὴν ἔχωμεν παράπονα. Μικρὰς Ἀγγελίας δδρστικάς, προσβλητικάς, πειρακτικάς, πολὺ ζωηρὰς εἰς τὰς ἐκφράσεις των, σχετικὰς μὲ τὸ Δημοψήφισμα ἢ μή, — δὲν δημοσιεύω ὅσον καὶ ἂν τὰς πληρώσετε. Ὅπως ἐδήλωσα καὶ ἄλλοτε, αἱ Μ. Ἀγγελίαι τοῦ Δημοψηφίσματος πρέπει νὰ εἶνε μόνον συστάσεις κ' ἐγκώμια ψευδωνύμων, προτροπαὶ πρὸς ψηφισίν των κλπ. Τὰ ἄλλα ἀπαγορεύονται.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1912. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Φωτοστέφανος*, α. (Α. Α.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Φυσολάτρις* (2) μὲ *Ξανθὴν Μουσμέ*, *Δάφνης Στέφανον*, *Ὀνειρῶδες Βάλς*, *Δοξασμένην Γαλανόλευκην* — ἡ *Ἀττικὴ Δύσις* (3) μὲ *Φοῦλι*, *Ξανθὸν Μαρκήσιον*, *Ὀνειρῶδες Βάλς*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Πανελλήνιον Πόθον* (ἔλαβα εὐχαριστῶ· λυσσάχαρτον ἔστειλα·) *Ὡραιοπαθῆ* (βραδεῖον ἔστειλα· φωτογραφίαν περιμένω ὅταν ἐπιστρέψῃς ἀπὸ τὴν ἐξοχήν·) *Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον* (ἔλαβα εὐχαριστῶ· ὄχι, καὶ εἰς τὰς δύο ἐρωτήσεις·) *Χιαβάδαν* (ἐλήφθη·) *Φυσιολάτριδα* (ἐλήφθησαν·) *Ἀθανάσιον Διάκον* (εἶνε τοῦ Βιζυηνοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμοῦμαι πότε ἐδημοσιεύθη·) *Δωρκάδα* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσκάθωμα καὶ τὰ καλά σου λόγια·) *Ὀνειρῶδες Βάλς* (τετράδια ἔστειλα, ἔχει καλῶς· διὰ τὸ ἄλλο, ὄχι, διότι ὁ σκοπός μου εἶνε νὰ μανθάνετε νὰ ἐκθέτετε τὰς ἰδέας σας ἑλληνικά·) *Δωδωναῖον* (ναί, εἶνε καλὸν μέσον αὐτό, ἀλλὰ δὲν τὸ συνιστῶ, διότι ὁ σκοπός τοῦ Συλλόγου πρέπει νὰ εἶνε ἄλλος·) *Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην* (καὶ τὴν παροῦσαν τὴν εὐρίσκω χαριτωμένην· τὸ λάθος, ὑποτίθεται λάθος, δηλαδὴ ἐννοεῖται·) *Ἀγλαΐαν Χ. Κρ.* (ἔστειλα· *Συουσουράδαν* (πολὺ ὡραία ἡ περιγραφή σου· εὖγε!) *Κρητικοποῦλαν* (ἄλλαξα τὸν τίτλον συμφώνως· ἐνόμισα ὅτι ἐτελείωνε ἐκεῖ καὶ δὲν ἐσκέφθηκα νὰ στρέψω τὸ φύλλο· γι' αὐτὸ εἶνε καλὰ νὰ γράφετε πάντα ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, καὶ βάλετε περισσότερα φύλλα·) *Κῦμα* (ἔστειλα· νὰ ἰδοῦμε λοιπόν!) *Σημαιοφόρον Ἑλληνα* (ἔστειλα·) *Νέλκε* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ δελτάριον·) *Μελαχροινὴν Ἑλληνοπούλαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· βιάζεσαι ὀλίγον, ἀλλὰ δὲν κακογράφεις·) *Πόθον τῆς Κρήτης* καὶ *Παπαγάλον τοῦ Τσάρου* (τὰς περιμένομεν·) *Γαλάτειαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Δοξασμένην Γαλανόλευκην*, *Ἡρωΐδα τοῦ 21* κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *29 Αὐγούστου*, θὰπκινήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου
(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10ης Ὀκτωβρίου)

403. Λεξίγριφος

Προσταζει νὰ πηδήσῃ
Μιὰ πόλις Γαλλική,
Τὸ σύνολον, ποῦ ὅλα
Τὰ σκάφη δεσικεῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου

404. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα,
Τ' ἄλλο προστακτική.
Καὶ τ' ὅλον στὸ Αἰγαῖον
Νῆσος ἱστορική.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σωφραζέττας

405. Μεταγραμματισμὸς μετὰ Τονογρίφου

Τετράποδον κεφάλι
Καὶ τόνῦν μεταβάλλει,
Καὶ ὅλον του οἱ κόποι,
Μιὰ πόλις στὴν Εὐρώπη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξανθομάλλη

406. Ἀναγραμματισμὸς

Τῆς Ἰωλκοῦ τὸν βασιλιᾶ
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Κάτι πελώρια βουνὰ
Ἀμέσως θἀντικρύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενοῦς Ἰδανικοῦ

407. Τρίγωνον

* * * * * * * = Πτηνὸν ἀγαπητόν.
* * * * * * = Δὲν εἶνε ἀθῶος.
* * * * * = Ἐπίρρημα κατευθύνσεως.
* * * * = Ἄθμα, χυμός.
* * * = Προστακτική.
* * = Ἐπίρρημα.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἱππότου

408. Κεκρυμμένον Γνωμικόν

Ἀφαιρῶν τρία γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπά, καθ' ἣν εὑρίσκονται σειράν, σχηματίσε ἀρχαῖον γνωμικὸν ἐκ τριῶν λέξεων :

πρᾶος, ἄνθος, σειρά, λύκος, λέφος, κεῖνα, σιωπή, ἄρτυς, γῆρας.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀσπασίας τῆς Μιλησίας

409. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις

Ὁ *Διδάσκαλος* : — Δύνασαι νὰ μοῦ εἴπῃς πότε..... ὁ Μέγας..... ;

Ὁ *Μαθητής* : — Τῷ 323 πρὸ Χριστοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Υἱκῆς Στεργῆς

410. Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων (ἑκάστη τῶν ὁποίων ἔχει ἐν ὅλῳ ἑπτὰ γράμματα) ἀποτελοῦν ἀρχαῖον Ῥήτορα :

1, Ἀρχαῖος Θεός· 2, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης· 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 4, Ἀρχαῖος ῥήτωρ· 5, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 6, Νῆσος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δακρυβρέκτου Ἠπείρου

411. Ἐλλιποσύμφωνον

υι - οηα - εααει - ου - αιο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑκάτης

412. Γρῖφος

ΜΜ

τὸ αὐτό

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τῶν Ὑποδούλων

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 33 καὶ 34

325. Παράσημον (παρᾶς, ὑμῶν.) — 326. Κάπρος (κᾶ, πρός.)—327. Ἔλαφος-ἐλαφρός. —328. Λέρος-λάρος.

329.
Ω
ΩΡΑ
ΤΡΙΤΗ
ΑΙΣΩΠΟΣ
ΑΚΑΡΝΑΝΙΑ

330. Μῆλα (ΜΗ, ΛΑζαρε...) —331-335. Διὰ τοῦ Ν : *πόνος, κράνος, νῆμα, ὄνος, κρήνη.*—336. ΦΕΙΔΙΑΣ - ΦΑΛΗΡΟΝ (Φαραώ, ΈΑρ, ΙωΛκός, ΔόγΗς, ΊλλυΡία, ΆμφργΟς, ΣολομωΝ.)—337. Μὲ λόγια δὲν χορταίνει ἡ κοιλιά.—338. *Πᾶν μέτρον ἄριστον* (π' ἂν μὲ τρ - ὠνάρ εἰς τόν.)

339. Τρίγωνον (τρυγών, ὄν.)—340. Βιθυνία (βῆ, θῆ, νῆ, α.)—341. Ἄπιον - ὄπιον.—342. Ἄγις-σίγα.

343.
Α
ΕΙΣ
ΕΛΠΙΣ
ΛΙΠΥΤΟΣ
ΣΙΤΟΣ
ΣΟΣ
Σ

344 - 347. 1, *Ἰανός* (ΘΣΟΝ ΑΙ ἡμέραι) 2, *Ἄρης* (ΆΣΗΡ Ἀδελφός) 3, *Πλὼν* (ΝΑΙΠολέων) 4, *Ἀθηνᾶ* (ΑΝΗ ΘΑλασσα) —348. *Οὐ σὺ μὲ λοιδορεῖς ἀλλὰ ὁ τόπος.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τῶν ἄνω, κατὰ στίγους, βουστροφηδόν). —349. Ὁ Θεὸς εἶνε παντοδύναμος.— 350. *Ἐν τῇ ἑνώσει ἰσχύς* (ἐν τί - ἐν ω σύ-εἰς χῇ ς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσω δελτάρια ταχυδρομικά· προτιμῶ τοπεῖα.—**Mr. D. Frangos. Nogales Ver, Mexique.** *(ΙΒ',256)*

Μελαχροινὴ *Ἑλληνοπούλα*, ποία εἶσθε, παρακαλῶ; καὶ πῶς ξεύρετε ὅτι ἀλλάζω ψευδώνυμα; Μήπως ἔχετε λάθος;

Ὀνειροῶδες Βάλς. *(ΙΒ',257)*

Mille merci, *Κρῆτικοπούλα*, διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς προτάσεώς μου. Ἀμέσως σᾶς ἀπήντησα.—*Ὀνειροῶδες Βάλς.*

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΑΥΠΛΙΟΥ "ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ,,

Διορίζονται ἀντιπρόσωποι : Πόρτ - Σαΐδ : *Κερκυραϊκὴ Αὔρα*, Ἀθηνῶν : *Ἀθανάσιος Δάκος*, Πειραιῶς : *Ἀττικὴ Λύσις*, (ἀντὶ *Ἀεροπλάνου Δαίδαλος*), Κορίνθου : *Ἀλέξανδρος Μαυροκορδᾶτος*. Ζητοῦνται λοιπῶν πόλεων. Νέα διεύθυνσις Συλλόγου : *Δάφνης Στέφανον*, Ναύπλιον. *(ΙΒ',259)*

Διωρίσθην ἀντιπρόσωπος ἐν Πειραιεῖ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Διαπλασιακοῦ Συλλόγου «Παλαμήδης». Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀπευθυντέον : *Ἀττικὴν Δύσιν*, Ρ. Κ. Πειραιᾶ.

Ἀττικὴ Δύσις. *(ΙΒ',260)*

Ναί, *Ἀπηλπισμένη Κόρη*, ἔχεις δίκαιον· τὸ τετράδιον τὸ ἐξαναδιάδασα.

Ἀττικὴ Δύσις. *(ΙΒ',261)*

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι!

Βεβαιωθεὶς ἐξ ἰδίας ὄψεως περὶ τῆς ἰσχύος τοῦ Συλλόγου **ΘΡΙΑΜΒΟΣ**, δηλῶ καὶ δημοσίᾳ ὅτι εἶνε ἄξιος τῶν ἐπευφημιῶν, κατατάσσομαι ὑπὸ τὴν Σημαίαν του, ἀναλαμβάνω ἀντιπροσωπείαν του ἐν Σάμῳ, καὶ δὲν *ἀποδέχομαι προταθεῖσαν ἀντιπροσωπείαν «Παλαμήδους»*. Ἀναφωνῶ δὲ ἐξ ὅλης ψυχῆς :

Ζήτω ὁ **ΘΡΙΑΜΒΟΣ!**

Ἑλληνικὴ Καρδιά. *(ΙΒ',262)*

Διὰ τοῦ ὀπτικοῦ

Πρόεδρον **ΘΡΙΑΜΒΟΥ** *ὅπου εἶνε.*

Κατατάχθεὶς ὑπὸ σημαίαν σας, ἀναλαμβάνω ἀντιπροσωπείαν. Ἀποστείλατε καταστατικὰ τάχιστα. —*Ἑλληνικὴ Καρδιά.*

Ἀγαπητοὶ *Λευκοκύμαντε Αἰγιαλὲ* καὶ *Ἑλληνικὴ Καρδιά*, διατί δὲν γράφετε;

Ὀνειρεμένη Ἑλλάς. *(ΙΒ',264)*

ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

ΜΕΤΑ ΤΑΞΕΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ

ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Ἀκαδημίας 42

Ἀπὸ τῆς 1ης προσεχοῦς Σεπτεμβρίου ἱδρύομεν πλῆρες Παρθεναγωγεῖον Φροεβελιανόν, τάξεις προτύπου Ἑλληνικοῦ Σχολείου καὶ Γυμνασίου.

Ἡ διδασκαλία θὰ γίνηται κατὰ τὰ νεώτερα παιδαγωγικὰ συστήματα, θὰ διδάσκωνται δὲ ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου ὁριζομένων, ἡ Γαλλικὴ καὶ Γερμανικὴ γλῶσσα, ἡ Γυμναστική, ὁ Χορός, ἡ Ζωγραφικὴ καὶ Πλαστικὴ, ὡς καὶ ἅπασαι αἱ χειροτεχνίαι κατὰ τὸ Σουηδικὸν σύστημα (Sloyd) ἄνευ ἰδιαιτέρων διδάκτρων.

Γίνονται δεκταὶ μαθήτριαι ἐξωτερικαί, τρόφιμοι καὶ ἡμιτρόφιμοι. Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν *ἀπευθυντέον : Ὁδὸς Σίνα 16, Ἀθήνας.*

Ἡ πρόεδρος τοῦ Ἐκπαιδευτ. τμήματος

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΛΑΣΚΑΡΙΔΟΥ

Ἡ Ἔφορος τοῦ Ἀνωτ. Παρθεναγωγείου

Β. Α. ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Δύο μέγαρα μετὰ κήπων καὶ αὐλῶν.

Τὸ ἓν ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κηφισίας ἀριθ. 9. παραπλεύρως τοῦ ἀνακτόρου τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Πρίγκηπος Νικολάου καὶ ἔναντι τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου, (περιοχὴ 6 χιλιάδων πήχεων τετραγωνικῶν).

ΔΕΚΤΑ ΠΑΙΔΙΑ 5—14 ΕΤΩΝ

Περιλαμβάνει Ἐλβετικὸν νηπιαγωγεῖον, Δημοτικὸν Σχολεῖον, Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, 4 τμήματα γαλλικῶν, 2 τμήματα ἀγγλικῶν, 1 τμῆμα γερμανικῶν. Ἐπιμελεῖται καὶ καθηγηταὶ Εὐρωπαῖοι.

Τὸ ἕτερον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δραγατσανίου ἀριθ. 6 παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου, παραπλεύρως τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας.

ΔΕΚΤΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΑΠΟ 14 ΕΤΩΝ & ΑΝΩ

Περιλαμβάνει Γυμνάσιον, τριτάξιον τμῆμα Ἐμπορικῆς Σχολῆς, *Λογιστικὸν τμῆμα* μὲ φοίτησιν *μονοετῆ*.

Τὰ διπλώματα τοῦ Ἐμπορικοῦ τμήματος καὶ τοῦ Λογιστικοῦ ἀναγνωρίζονται ὑπὸ *τῆς Κυβερνήσεως* καὶ ὑπὸ *τῶν Τραπεζῶν*.

Γίνονται ἐπίσης δεκτοὶ φοιτηταὶ διαιτώμενοι ἐν τῷ οἰκοτροφείῳ καὶ σπουδάζοντες τὰ ἐμπορικὰ ἢ τὰς ξένας γλώσσας. Εἰς τούτους παρέχεται ἰδιαίτερον δωμάτιον ἐπιπλωμένον.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ

Ἀπευθυντέον :

Διεύθυνσιν Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν.

Διὰ πᾶσαν προφορικὴν συνεννόησιν: Κεντρικὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς *ὁδὸς Δραγατσανίου 6*, παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Διὰ τοὺς μακρὰν κατοικοῦντας μαθητὰς ἡ Διεύθυνσις διαθέτει πολυτελὲς ἰδιόκτητον λεωφορεῖον, ὅπως μεταφέρῃ τούτους ἐκ τῆς οἰκίας των εἰς τὴν Σχολήν.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 38ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 353)

ΑΘΗΝΩΝ : Μαρία Φ. Οἰκονόμου, Βάνδα Πιέρρη, Σοφία Μ. Φιλιππόπολιτου, Χρ. Γ. Χριστοδούλου· Ἰνὼ Κωστρινογιαννάκη, Ν. Φ. Οἰκονόμου,

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Θ. Γ. Βαρελᾶς.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ :

ΑΙΓΙΟΥ : Δ. Κ. Χριστοδουλόπουλος.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ : Διον. Δ. Κλάδης.
ΚΑΜΑΡΩΝ : Ἀνδρ. Ι. Ἀναστασόπουλος, Ἀργ. Κ. Δημόπουλος.
ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ : Θωμᾶς Ι. Κόφφας.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Ι. Δεμπόνος.
ΚΗΦΙΣΙΑΣ : Χρυσῆς Ι. Ἀσκητοπούλου (37)
ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Γ. Σηλυβρίδης, Ἄννα Δ. Σηλυβρίδου.
ΛΕΧΑΙΝΩΝ : Ρίκα Ν. Ἀγγελοπούλου.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ : Δημ. Γ. Ρετάλης.
ΠΑΤΡΩΝ : *Πατρινὸ Ναυτόπουλο*, Κ. Ι. Φαρμακίδης, Ι. Σ. Βασιλειοῦ.
ΠΥΡΓΟΥ : Ν. Κ. Καραντζᾶς.
ΣΥΡΟΥ : Πιάτσα Ἀρ. Μονόπολι.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ : Μαρία Κ. Παπαβάσσου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ : Νικ. Ι. Παπᾶς, Γ. Βάθης.
ΒΙΡΚΕΤ-ΕΛ-ΣΑΠ : Ἰουλία Πολυταρίδου.
ΚΑΒΑΛΑΣ : Δωριάς (36).
ΚΑΪΡΟΥ : Σπ. Γ. Ἀντωνίου.
ΠΕΔΟΥΛΑ (Κύπρου) : Γ. Χ. Γεωργιάδης (36).
ΣΩΚΙΩΝ : Μαν. Δ. Καίπας, Ἀντ. Ὁμ. Ἀλεξρᾶς,

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Γ. ΒΑΘΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας, ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου.

Πλεονάζουν δρ. 1.10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πενταλέπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωμανικὸν 10 παρὰ, ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὅστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρᾶ).

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2349